

Sygn. akt VIII GC 466/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski

Protokolant: stażysta Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka akcyjna spółki komandytowej z siedzibą w S.

przeciwko Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7.217,00 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt VIII GC 466/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lipca 2014 roku powódka (...) spółka akcyjna spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 95.567,50 euro wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka powołała się na zawartą umowę ubezpieczenia przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym z dnia 31 marca 2010 roku. Wskazała, że w dniu 20 maja 2010 roku przyjęła od (...)V. zlecenie przewozowe towaru na trasie S. (N. – R. (P. Tego samego dnia zleciła wykonanie tego transportu podwykonawcy M. B.. Towar został odebrany jednak przesyłka nie dotarła na miejsce. W związku z powyższym zlecający zażądał zapłaty kwoty 144.742,89 euro obejmującej szkodę w towarze i koszty likwidacyjne oraz transportu, a także koszty sądowe. Powódka stwierdziła, że wysokość żądania pozwu wynika z zawarcia ugody z jej zleceniodawcą na kwotę 90.000 euro, a obejmuje nadto koszty adwokackie – 1.585 euro i koszty sądowe 3.982,50 euro.

Powódka nie zgodziła się z odmową wypłaty odszkodowania przez pozwaną. Jej zdaniem nietrafny jest zarzut ubezpieczyciela, że powódka nie przedstawiła wystarczających dokumentów przewozu w postaci listu przewozowego CMR zawierającego jej wskazania, ani to, że działała jako spedytor. Jej zdaniem przewóz był dokonywany zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi, a brak uwidocznienia go na liście przewozowym nie zmienia faktu, że to powódka wykonywała zlecenie, posłużyła się natomiast kolejnym przewoźnikiem.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Powołała się na § 4 ust. 1 pkt 2 ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej operatora transportowego, zgodnie z którym warunkiem ochrony ubezpieczeniowej jest istnienie listu przewozowego CMR wystawionego na ubezpieczającego, zawierającego jego dane, tymczasem list przewozowy złożony przez powódkę przy zgłoszeniu szkody zawiera dane

innego przewoźnika. Nadto pozwana podniosła, że nie zostały wykazane przez powódkę okoliczności szkody, a w szczególności to, że doszło do kradzieży towaru w wyniku podszycia się pod podwykonawcę. Pozwana podniosła też, że nie odpowiada za szkody wynikłe z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa ubezpieczającego. Jej zdaniem powódka nie dokonała sprawdzenia podwykonawcy przewozu. Na koniec pozwana podniosła, że powódka zawarła ugodę ze swoim zleceniodawcą bez zgody pozwanej, co jest sprzeczne z przepisami OWU.

Do dnia 16 grudnia 2011 roku powódka działała jako (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, a po tej dacie, po dokonaniu przekształcenia spółki, jako (...) LOGISTYKA spółka akcyjna. W dniu 12 października 2012 roku doszło do kolejnego przekształcenia spółki w (...) LOGISTYKA spółka akcyjna spółka komandytowo-akcyjna. W toku procesu doszło do przekształcenia powodowej spółki w spółkę komandytową.

Ustalenia faktyczne i wskazanie dowodów.

W dniu 31 marca 2010 roku, w oparciu o ofertę z dnia 26 marca 2010 roku, strony zawarły umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego dokonującego przewozu przesyłek: 1) zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi dotyczącymi wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, 2) na podstawie listu przewozowego CMR, w którym są zamieszczone dane ubezpieczającego – nazwa (nazwisko) i adres. Przedmiotem ubezpieczenia miała być odpowiedzialność cywilna zgodnie z przepisami Konwencji CMR za: 1) szkody rzeczowe, które nastąpiły w czasie między przyjęciem przesyłki do przewozu a jej wydaniem, 2) szkody finansowe powstałe w wyniku opóźnienia w dostawie – do wysokości przewoźnego, zgodnie z art. 23 pkt 5 Konwencji CMR. Powódka oświadczyła, że znane są jej obowiązujące Ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej operatora transportowego (dalej: „OWU”).

W § 4 ust. 1 OWU postanowiono, podobnie jak w ofercie z dnia 26 marca 2010 roku, że (...) udziela ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego dokonującego przewozu przesyłek: 1) zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi dotyczącymi wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, 2) na podstawie listu przewozowego CMR, w którym są zamieszczone dane ubezpieczającego – nazwa (nazwisko) i adres.

W § 6 pkt 1 OWU postanowiono, że (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa ubezpieczającego, jego pracowników oraz osób, które działają na zlecenie, w imieniu lub na rzecz ubezpieczającego.

Dowody: - oferta ubezpieczenia OC przewoźnika w ruchu międzynarodowym z dnia

26 marca 2010 (k. 31-32);

- polisa nr (...) z dodatkami (k. 33-36);

- ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej operatora

Transportowego (k. 37-44).

W dniu 20 maja 2010 roku powódka przyjęła od zleceniodawcy (...). (...)V. zlecenie przewozowe na przewóz ładunku o masie 23.302 kg ze S. (N. do R. (P. Jeszcze tego samego dnia powódka sporządziła zlecenie spedycyjne nr (...). Zleceniobiorca został wskazany jako M. B. Przedsiębiorstwo (...). Usług. Handlowe (...) w K..

Zanim udzielono tego zlecenia, pracownik powódki T. G. (1), zatrudniony u powódki jako spedytor, nawiązał kontakt z mężczyzną o imieniu A., który twierdził, że dowiedział się z ogłoszenia o wolnych przewozach na giełdzie (...) o istnieniu zlecenia oraz że jest właścicielem firmy (...) z K.. T. G. (1) znał w tym czasie podmiot o nazwie T., zajmujący się transportem, pochodzący z P.. Z przesłanych faksem dokumentów wynikało, że właścicielem firmy (...) jest M. B., a przedsiębiorstwo (...) mieści się w K.. T. G. (1) otrzymał kopie dokumentów odnoszących się do tego przedsiębiorstwa

od mężczyzny, z którym rozmawiał, faksem z numeru zaczynającego się od numeru kierunkowego 68. Nie stwierdził w nich niezgodności. Mężczyzna ten twierdził, że jest w trasie.

T. G. (1) wysłał faksem na numer wskazany przez mężczyznę, który przedstawił mu się jak właściciel zleceniobiorcy, zlecenie spedycyjne dla M. B. działającej jako T. w K., wykonania przewozu zleconego powódce przez (...). (...).V. Nie sprawdzał, czy pod wskazanym numerem znajduje się zleceniobiorca wymieniony w zleceniu. Zlecenie przesłał też pocztą elektroniczną na adres: (...)

T. G. (1) nie wykonuje faktycznych przewozów. Praktyką jest, że osoby, które są zatrudnione jako spedytorzy lub dyspozytorzy, a więc otrzymują i wydają zlecenia przewozowe, nie dokonują faktycznych przewozów. 80-90% osób, z którymi kontaktuje się w swojej pracy dotyczącej przyjmowania i odbierania zleceń transportowych T. G. (1), to pracownicy innych przedsiębiorstw transportowych pełniący funkcje spedytorów lub dyspozytorów.

W dniu 21 maja 2010 roku wydano ładunek wraz z listem przewozowym CMR osobie wskazanej przez T. G. (1) w miejscu wskazanym w zleceniu (...). (...).V. List przewozowy nie zawierał danych powódki, natomiast w polu 16, przeznaczonym do wskazania przewoźnika, zamieszczono ciąg literowo cyfrowy mogący wskazywać na podanie numerów rejestracyjnych ((...)). W polu 17, przeznaczonym do wskazania kolejnych przewoźników, nie zamieszczono żadnych danych. W polu 23, przeznaczonym na podpis i pieczętkę przewoźnika, widnieje podpis czytelny: (...).

Towar nie dotarł do miejsca przeznaczenia. 3 dni po załadunku T. G. (1) próbował bezskutecznie nawiązać kontakt z mężczyzną, który złożył ofertę wykonania przewozu oraz z kierowcą, który miał wykonać transport. W dniu 24 maja 2010 roku o godzinie 14:33 T. G. (1) wysłał na adres: (...) prośbę o podanie numeru telefonu osoby zajmującej się transportem i realizacją zlecenia lub numeru telefonu kierowcy.

W dniu 25 maja 2010 roku pracownik (...). (...).V. powiadomił powódkę, że towar powierzony powódce nie dojechał do miejsca przeznaczenia. Zaznaczono o pociągnięciu powódki do odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą z utraty towaru. Powódka powiadomiła (...). (...).V. o wielce prawdopodobnej kradzieży towaru, zgłoszeniu tego faktu Policji i wszczęciu śledztwa przez Prokuraturę.

Komisariat Policji S. Ś. poświadczył przyjęcie zgłoszenia od T. G. (1) o fakcie dokonanego w dniach 18-20 maja 2010 w S. w siedzibie powódki doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie zlecenia spedycyjnego firmie (...) z siedzibą w K., ul. (...) na przewóz towarów w postaci 23 ton bębnow z kablem miedzianym ze S. w N. do R. w P.. Poświadczenie wydano powódce na jej prośbę w celu przedłożenia zainteresowanym instytucjom.

Dowody: - zlecenie transportowe nr (...) z tłumaczeniem (k. 45-47);

- zlecenie spedycyjne nr (...) z adnotacjami o nadaniu

(k. 48-51);

- list przewozowy CMR z tłumaczeniem (k. 52-53);

- korespondencja elektroniczna (k. 54-58)

- poświadczenie KP S. Ś. z dnia 25 05 2010 (k. 65);

- zeznania świadków T. G. (1) i M. G.

(k. 318-321 i podane tam czasy rejestracji zeznań na rozprawie w dniu

4 marca 2014 roku).

Ubezpieczyciel (...). (...).V. w zakresie odpowiedzialności cywilnej powiadomił powódkę o wypłacie poszkodowanemu odszkodowania obejmującego stratę towaru pozostającego pod opieką powódki, w kwocie 146.967,87 euro i wystąpił

o zapłatę tej kwoty do dnia 28 czerwca 2010 roku. Powódka odpowiedziała, że posiada ubezpieczenie i zawiadomiła swojego ubezpieczyciela o roszczeniach. W związku z powyższym zwróciła się o dokumenty potwierdzające poniesione koszty.

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi w dniu 28 maja 2010 roku. Po przeprowadzeniu postępowania pozwany ubezpieczyciel pismem z dnia 24 maja 2011 roku odmówił uznania odpowiedzialności ubezpieczeniowej. Uzasadnił, że zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 OWU warunkiem udzielenia ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej przewoźnika jest list przewozowy CMR, w którym zamieszczone są dane ubezpieczającego: nazwa (nazwisko) i adres, natomiast list przewozowy w przedmiotowej szkodzie nie spełnia tego wymogu. Nadto ubezpieczyciel podniósł, że powódka otrzymała zlecenie spedycyjne i również zlecenie spedycyjne dała podwykonawcy, natomiast powódka nie ma polisy OC spedytora.

(...). (...).V. wystąpił przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z pozwem z dnia 13 maja 2011 roku o zapłatę 144.742 euro wraz z odsetkami w wysokości 5% ponad podstawową stopę od dnia 26 maja 2010 roku. Dochodzona kwota zawierała stratę towaru w postaci 5 bębnow kablowych o wadze 23.302 kg (141.817,87 euro), koszty likwidacyjne (1.775 euro) oraz koszty transportu (1.150 euro). W dniach 29 czerwca 2011 roku i 5 lipca 2011 roku doszło do ugody pomiędzy (...). (...).V, (...) Logistyka spółką akcyjną z siedzibą w S., (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., (...) z siedzibą w M. (N., A. (...) z siedzibą w P., A. G. (...) z siedzibą w P., (...) z siedzibą w L., (...) Company (...) z siedzibą w L., (...) z siedzibą w P., mocą której (...) Logistyka spółka akcyjna z siedzibą w S. i (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. miały zapłacić (...). (...).V. kwotę 90.000 euro tytułem spłaty wszelkich wierzytelności wynikających ze straty przejętego w dniu 21 maja 2010 roku transportu kabli ze S. do R., w terminie do dnia 20 lipca 2012 roku, a (...). (...).V. zobowiązała się do cofnięcia pozwu po otrzymaniu zapłaty. Kwota 90.000 euro została zapłacona z rachunku (...) Logistyka (...) w dniu 16 lipca 2012 roku.

Dowody: - pismo A. A. do (...) z dnia

28 maja 2010 wraz z odpowiedzią (k. 74-80);

- pismo pozwanej do powódki z dnia 24 maja 2011 (k. 225-226);

- pozew z dnia 13 maja 2011 z tłumaczeniem (k. 200-208);

- ugoda z dnia 9 lipca 2012 wraz z tłumaczeniem (k. 210-216);

- potwierdzenie przelewu kwoty 90000 euro (k. 219).

Ocena dowodów.

Ustaień faktycznych dotyczących treści zleceń przewozowych – zarówno otrzymanego przez powódkę, jak i udzielonego przez powódkę, dokonano na podstawie dowodów z dokumentów w postaci tych zleceń. Na podstawie dokumentów ustalono też treść umowy ubezpieczenia pomiędzy stronami, poprzedzonej ofertą zawarcia ubezpieczenia. Obok samej polisy oraz oferty istotnym dokumentem były ogólne warunki ubezpieczenia (OWU). List przewozowy CMR służył ustaleniu faktu wydania towaru, którego dotyczyły istotne w sprawie zlecenia przewozowe, a także sposobu określenia przewoźnika tego towaru. Dokument ten miał znaczenie dla oceny wypełnienia przez powódkę warunków udzielenia jej ochrony ubezpieczeniowej. Kwestia ta zostanie omówiona w dalszej części uzasadnienia.

Decyzja pozwanego ubezpieczyciela oraz dokumenty obrazujące roszczenia kierowane do powódki w związku z utratą towaru, którego przewozu dotyczyło zlecenie udzielone powódce przez (...). (...).V., służyły ustaleniu wysokości świadczenia powódki w związku z niewykonaniem umowy przewozu z wskazanym podmiotem, okoliczności jego ustalenia w ugodzie zawartej przez powódkę, wreszcie stanowiska pozwanego ubezpieczyciela w sprawie zgłoszenia szkody przez powódkę.

W niniejszej sprawie powódka, dochodząc przeciwko ubezpieczycielowi udzielenia jej ochrony ubezpieczeniowej, wskazała zdarzenie, które musi być traktowane jako poddające się postępowaniu karnemu, natomiast powódka nie przedłożyła żadnych dokumentów tego postępowania, ani nie złożyła wniosków mających na celu dołączenie takich dokumentów. Jedynym dokumentem w tym przedmiocie jest poświadczenie Komisariatu Policji S. Ś. z dnia 25 maja 2010 roku o przyjęciu zgłoszenia pracownika powódki T. G. (1), dotyczącego faktu dokonanego w dniach 18-20 maja 2010 w S. w siedzibie powódki doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie zlecenia spedycyjnego firmie (...) z siedzibą w K., ul. (...).

Dokument ten nie może być traktowany jako dowód na okoliczność przebiegu zdarzenia, bowiem nie są znane w niniejszej sprawie wyniki postępowania przeprowadzonego na podstawie poświadczanego zgłoszenia. Nie wystarczą twierdzenia powódki o treści postanowienia wydanego po przeprowadzeniu postępowania.

Ciężar dowodzenia w procesie (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) polega nie tylko na wskazaniu strony, na której spoczywa udowodnienie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Polega też na tym, że od strony, która została obciążona ciężarem dowodu, należy wymagać przedstawienia takich dowodów, które w danych okolicznościach są dostępne.

Skoro powódka twierdzi, że doszło do zaboru towaru, którego przewóz został jej powierzony, dokonanego przez inną osobę, to powinna ten fakt udowodnić co najmniej treścią dokumentów poświadczających stwierdzenie zaboru i ustalenia co do jego przebiegu. Nie da się w niniejszej sprawie wytłumaczyć na korzyść powódki zaniechania dowodowego w tym przedmiocie, zwłaszcza, że pozwana zarzuciła powódce niewykazanie okoliczności utraty towaru, którego przewóz jej zlecono.

Powódka nie mogła zrównoważyć tego zaniechania przedstawieniem wniosków dowodowych z zeznań świadków. Dowody te nie mogą zatem przesądzać o ustaleniu co do okoliczności utraty towaru, którego przewozu dotyczyło zlecenie udzielone powódce przez (...). (...)V. Co prawda pozwana przedstawiła niepodpisany dowód pisemny w postaci ustaleń dokonanych przez ubezpieczyciela (k. 293-295), z którego wynika, że prowadzone było postępowanie w sprawie zgłoszenia powódki, jednak przyznanie tego przez pozwaną nie zwalniało powódki z ciężaru dowodzenia w sprawie treści poczynionych ustaleń podczas prowadzenia postępowania karnego. Należy zauważyć, że świadek M. G., będący prokurentem powódki, przyznał, że wydane zostało postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego. Powódka nie przedłożyła jednak dokumentu tego postanowienia.

Dowody z zeznań świadków miały służyć okolicznościom pozyskania przez powódkę podwykonawcy zleconego jej przewozu. W kontekście stanowiska pozwanej, a także treści umowy ubezpieczenia, z uwzględnieniem OWU, dowody te miały też służyć stwierdzeniu, czy powódka dochowała należytej staranności przy wyborze kolejnego przewoźnika, a więc czy można jej zarzucić winę lub rażące niedbalstwo w tym wyborze. Zeznanie świadka T. G. (1) tylko częściowo zasługuje na wiarę. Świadek ten twierdził, że kontakt z rzekomym właścicielem przewoźnika, który podjął się wykonania przewozu zleconego powódce nawiązał telefonicznie, natomiast z poświadczenia Komisariatu Policji S. Ś. z dnia 25 maja 2010 roku wynika, że zgłosił on Policji doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w siedzibie powódki i to nie przy jednorazowym kontakcie, tylko w dniach 18-20 maja 2010 roku. Należy też zauważyć, że w tym poświadczeniu mowa jest o siedzibie tego przewoźnika w K. (podobnie zeznał świadek T. G. (2)) natomiast zlecenie zostało wydane podmiotowi mającemu siedzibę w K.. Ocena prawna faktów wynikających z zeznania T. G. (1), w kontekście dowodu z omówionego poświadczenia, zostanie dokonana niżej.

Świadek M. G. nie uczestniczył w czynnościach dotyczących zlecenia dla osoby, z którym kontakt nawiązał T. G. (1), toteż jego zeznania nie miały istotnego znaczenia dla dokonanych ustaleń. Należy tylko zaznaczyć, że świadek ten poświadczył otrzymanie informacji od T. G. (1), że mężczyzna, z którym T. G. (1) rozmawiał w sprawie zlecenia przewozowego podawał się za właściciela firmy przewozowej.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych skorzystano tylko z niektórych dowodów pisemnych, bowiem ustalenia co do istotnych okoliczności faktycznych o podstawowym znaczeniu (okoliczności udzielenia zlecenia przez powódkę

dalszemu przewoźnikowi, wynik postępowania w sprawie okoliczności utraty towaru, którego przewóz zlecił powodowi podmiot (...). (...)V.) determinowały potrzebę, lub jej brak, co do ustaleń w zakresie innych faktów.

Ocena prawna.

Roszczenie powódki należy zakwalifikować jako wywodzone na podstawie art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powódka domagała się wypłaty na jej rzecz do wysokości odszkodowania wypłaconego poszkodowanemu przez nią samą.

Powódka zawarła z pozwaną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym. Umowę zawarto w oparciu o obowiązujące u pozwanej ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiedzialności cywilnej operatora transportowego (OWU). Postanowienia OWU uznać należy za w pełni wiążące strony umowy ubezpieczeniowej, jako że stają się częścią składową umowy ubezpieczenia i należy je wyklądać przy uwzględnieniu dyrektyw zawartych w art. 65 k.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2005, III CZP 49/05). Postanowienia OWU stają się tzw. wzorcem kwalifikowanym i wiążą strony dlatego, że stały się składnikiem umowy ubezpieczeniowej przez odwołanie się do nich (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2001, V CKN 247/00).

Zgodnie z § 4 ust. 1 OWU pozwany ubezpieczyciel udziela ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego dokonującego przewozu przesyłek: 1) zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi dotyczącymi wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, 2) na podstawie listo przewozowego CMR, w którym są zamieszczone dane ubezpieczającego – nazwa (nazwisko) i adres. Powódka nie neguje tego, że list przewozowy CMR, którym się posłużyła dochodząc świadczenia ubezpieczeniowego określonego w pozwie, nie spełnia wskazanych wymogów, natomiast jej zdaniem podstawą odszkodowania powinien być § 4 ust. 2 ogólnych warunków, zgodnie z którym przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność ubezpieczającego, którą ponosi on zgodnie z przepisami Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), za szkody rzeczowe i finansowe. Według powódki, pomiędzy ustępem 1 a ustępem 2 nie ma słowa oraz co oznacza, że powódka nie była zobowiązana do spełnienia łącznie przesłanej z obu przepisów.

Powódka nie ma racji. Regulacja ustępu 1 i ustępu 2 paragrafu 4 OWU dotyczy odmiennych kwestii. Ustęp 1 dotyczy podstaw i warunków przejęcia przez pozwaną ochrony ubezpieczeniowej powódki, a ustęp 2 zakresu tej ochrony (wskazania kategorii szkód objętych ochroną). Należy wobec tego stwierdzić, że powódka nie dochowała warunku powstania odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego ubezpieczyciela, w postaci niewypełnienia aktów, które w OWU zostały uznane za niezbędne do przyjęcia, że odpowiedzialność ubezpieczeniowa powstaje.

Należało także przyznać rację pozwanej co do wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczeniowej na podstawie § 6 ust. 1 pkt 1 OWU. Regulacja ta odpowiada treści art. 827 § 1 k.c., który stanowi, że zakład ubezpieczeń jest wolny od odpowiedzialności, jeżeli ubezpieczający albo osoba, z którą ubezpieczający pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym lub za którą ponosi odpowiedzialność, wyrządziła szkodę umyślnie. W razie rażącego niedbalstwa odszkodowanie nie należy się, chyba że co innego wynika z umowy bądź z ogólnych warunków ubezpieczenia lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności.

Powódka przyznała, że szkoda, która powstała w związku z realizacją przewozu zleconego przez (...) (...)V. polega na zaborze przewożonego towaru, co wskazuje na winę osoby, która działała na zlecenie powódki. Powódka nie twierdziła ani nie dowodziła, że zachodzą okoliczności, które pozwalają na odmienną ocenę.

Niezależnie od tego, również sama powódka dopuściła się co najmniej rażącego niedbalstwa. Powódka udzieliła zlecenia podmiotowi, którego dane były odmienne od tych, o których powódka dowiedziała się na podstawie rozmowy z mężczyzną, który przedstawił się jako upoważniony do przyjęcia zlecenia. Po pierwsze, dane te wskazywały na podmiot, którego siedziba znajduje się w K., podczas gdy upoważniony pracownik powódki (spedytor) uważał, że

siedziba tego podmiotu znajduje się w K. (zeznania T. G. (1), poświadczenie KP S. Ś.), i zweryfikował tej sprzeczności. T. G. (1) nie zweryfikował też sprzeczności pomiędzy tym, że osoba, która zgłosiła się do realizacji przewozu przedstawiła się jako właściciel zleceniobiorcy, przedstawiając tylko imię, a tym, że przewoźnik, którego dane zostały wskazane w zleceniu powódki, był inną osobą, o czym świadczą określone w zleceniu dane osobowe – M. B.. W związku z powyższym, postępowanie to nie było zachowaniem nie tylko staranności wymaganej od profesjonalisty (art. 355 § 2 k.c.), ale wręcz staranności podstawowej (art. 355 § 1 k.c.).

Przypisanie określonej osobie niedbalstwa uznaje się za uzasadnione wtedy, gdy osoba ta zachowała się w określonym miejscu i czasie w sposób odbiegający od właściwego dla niej miernika należytej staranności (por. np. wyrok SN z dnia 10 marca 2004 r., IV CK 151/03, a także wyrok SN z dnia 11 stycznia 2001 r., IV CKN 150/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 153). Również więc z tej przesłanki, obok niewypełnienia warunku określonego w § 4 ust. 1 OWU, powódce nie należy się odszkodowanie ubezpieczeniowe.

Mając powyższe na uwadze należało oddalić powództwo. Pozwana wygrała proces, toteż należało przyznać jej koszty (art. 98 § 1 k.p.c., przy zastosowaniu norm z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c.). Na kwotę zasądzoną od powódki złożyły się: wynagrodzenie radcy prawnego na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwota opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.